

džeše: Wótče, ja so tebi dżakuju, zo sy mje wusłyšał. Ja zawěsće wěm, zo ty mje přeco wusłyšiš, ale teho luda dla, kiž tudy wokoło steji, ryču ja to same, zo bychu woni wěрили, zo ty mje pósłał sy. Jako běše to prajił, zawoła z wulkim hłosom: Lacarje, pój won! Duž wuńdže tón, kotryž běše wumrjeł, zwjazany z čělnymi płachtami na nohomaj a na rukomaj, a jeho wobličo běše z pótnym rubom wobwinjene. Jezus praji k nim: Rozwježće jeho, a njech won dže. (Jana 11, 1—44.)

Khrystus je smjerći móc wzał a žiwjenje a njezachodnosć na swětło přinjeł. Khwalba budź jemu!

Wosada: Moje žiwjenje sy, Khryšće,
 Smjerć je moje dobyće,
 Mi na swěće so styšće,
 Mam k tebi žadanje.
 Dha čahnu z měrom k tebi,
 Kiž ty mój bratřik sy,
 Ach wzmi mje z hnadu k sebi,
 Zo wěčnje sym, hdžež ty.

Duchowny: Je-li zo my jeno w tym žiwjenju na Khrystusa nadźiju stajimy, dha smy bjez wšitkimi ludźimi čí najhubjeńši. Nětk pak je Khrystus wot morwych horjestanył a je přenički był bjez tymi, kotřiž su wusnuli (1 Kor. 15, 19—20). Ja pak wam, lubi bratřa, nochcu zamjelćeć wot tych, kiž su wusnuli, zo njebyšće žarowali, jako čí druzy, kotřiž žaneje nadźije nimaju, přetož hdyž wěrimy, zo Jezus je wumrjeł a stanył, dha budže tež Bóh tych, kiž su wusnuli, přez Jezusa z nim přiwjesć (1 Thes. 4, 13—14). Hlajće, my tych mamy za zbóžnych, kiž su přečerpili (Jak. 5, 11). Zbóžny je tón muž, kiž spytowanje znjese; přetož hdyž je sprawny sčinjeny, dostanje krónu teho žiwjenja, kotruž je tón Knjez slubił tym, kotřiž jeho lubuja (Jak. 1, 12). Kotřiž ze sylzami rozsywaju, čí budža z wjeselósću žnjeć. Woni tam a sem khodža a rozsywaju z plačom drohe symjo, ale potom přińdu z wjeselósću a noša